

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/37/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2515208082
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Duman
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2515208082.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom zo sudcov – predsedu: JUDr. Peter Duman a členov: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Anton Jaček, v sporovej veci žalobcu: A. B., nar. XX.X.XXXX, C. XX, zast.: JUDr. Iveta Balalová, advokátka, Ružová dolina 10, Bratislava, proti žalovanému: C. D., nar. XX.XX.XXXX, E. XXX/XX, F., zast.: JUDr. Igor Horanský, advokát, E. F. Scherera 4803/2, Piešťany, o zaplatenie 3.000 € s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Piešťany z 19.11.2020, č. k. 6C/328/2015-121, takto

rozhodol:

Odvolanie žalovaného voči výroku II napadnutého rozsudku sa odmieta.

Napadnutý rozsudok sa vo výrokoch I a III potvrdzuje.

Žalobcovi sa priznáva voči žalovanému nárok na náhradu 100 % trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.000 € spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 07.04.2016 až do zaplatenia (výrok I), v prevyšujúcej časti úroku z omeškania žalobu zamietol (výrok II) a žalobcovi priznal nárok na náhradu konania proti žalovanému v rozsahu 65,32 % (výrok III).

Z napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie zistil tento skutkový stav:

Z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX, IBAN: G., vedeného v G. G., H. na meno žalobcu boli, okrem iného, na základe prevodných príkazov, príp. platobných príkazov na úhradu uskutočnené omylom bezhotovostné debetné operácie v prospech účtu č. IBAN: G., ktorého majiteľom bol v rozhodnom čase žalovaný, a to po 150 € v dňoch 13.01.2014, 10.02.2014, 11.03.2014, 13.04.2014, 13.05.2014, 08.06.2014, 03.07.2014, 04.08.2014, 07.09.2014, 08.10.2014, 09.11.2014, 04.12.2014, 08.02.2015, 09.03.2015, 05.04.2015 a 09.06.2015 a po 300 € v dňoch 09.01.2015 a 05.05.2015, celkovo 3.000 €.

Súd prvej inštancie právne posúdil zistený skutkový stav podľa § 215 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), § 34, § 37 ods. 1, § 107 ods. 2, § 121 ods. 3, § 451, § 456, § 489, § 517 ods. 2, § 563 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. takto:

Okamihom prijatia jednotlivých peňažných súm na účet žalovaného vzniklo podľa § 451 OZ bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, pričom tým istým dňom vznikla aj povinnosť žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie žalobcovi podľa ust. § 456 OZ. Vznikom bezdôvodného obohatenia vznikol medzi stranami sporu záväzkovo-právny vzťah (§ 489 OZ), z ktorého vzišiel žalovanému peňažný záväzok vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie v celkovej sume 3.000 €. Občiansky zákonník neupravuje splatnosť pohľadávok vzniknutých z bezdôvodného obohatenia, a preto je na daný prípad potrebné aplikovať ust. § 563 OZ, podľa ktorého, ak čas plnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa potom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Zákon nepredpisuje osobitnú formu, ani spôsob výzvy veriteľa na plnenie, avšak ide o právny úkon veriteľa, ktorý musí spĺňať všeobecné náležitosti prejavu vôle podľa § 34 OZ a nasl., musí byť teda z jeho obsahu zrejmé, že veriteľ vyzýva dlžníka na plnenie, ktorého výška musí byť určitá alebo dostatočne určiteľná. Na účely ust. § 563 OZ možno za výzvu veriteľa považovať aj žalobu, pričom dátum doručenia žaloby žalovanému treba považovať za okamih doručenia výzvy veriteľa dlžníkovi na plnenie záväzku. Keďže žalobca ani netvrdil, že by bol vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia, za výzvu žalobcu ako veriteľa považoval súd žalobu, ktorá bola doručená žalovanému dňa 05.04.2016. Žalovaný bol podľa § 563 OZ povinný vydať žalobcovi predmetné bezdôvodné obohatenie najneskôr dňom bezprostredne nasledujúcim po doručení žaloby, teda dňom 06.04.2016, a až márnym uplynutím tejto lehoty na plnenie sa dostal žalovaný do omeškania s vydaním bezdôvodného obohatenia, v danom prípade teda dňom 07.04.2016. Základná úroková sadzba ECB platná k 07.04.2016 bola 0 %, a výška úrokov z omeškania podľa § 3 vykonávacieho nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov bola o päť percentuálnych bodov vyššia, a teda zákonné úroky z omeškania predstavovali 5 % ročne z dlžnej sumy od prvého dňa omeškania žalovaného s vydaním bezdôvodného obohatenia až do zaplatenia. Popri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 3.000 € vznikol žalobcovi proti žalovanému aj nárok na úrok z omeškania v zákonnej výške 5 % ročne zo sumy bezdôvodného obohatenia od 07.04.2016 až do zaplatenia, a nie už od okamihu vzniku bezdôvodného obohatenia, ako to nesprávne požadoval žalobca. Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení súd prvej inštancie žalobe vyhovel iba v časti o zaplatenie istiny 3.000 € a 5 % ročného úroku z omeškania od 07.04.2016 až do zaplatenia a v prevyšujúcej časti úroku z omeškania súd žalobu ako skutkovo a právne nedôvodnú zamietol, keďže žalobca sa domáhal zaplatenia úroku z omeškania vo výške 8 % ročne z dlžnej sumy, namiesto zákonných úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy, ktoré požadoval od žalovaného navyše aj za obdobie, keď žalovaný nemohol byť v omeškaní s vydaním bezdôvodného obohatenia. O trovách rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP vychádzajúc z toho, že žalobca bol úspešný v časti o zaplatenie sumy 3.000 € a 5 % ročného úroku z omeškania od 07.04.2016 až do zaplatenia, t. j. k 19.11.2020 vo výške 693,69 €, a teda úspech žalobcu vrátane príslušenstva priznanej pohľadávky zodpovedal sume 3.693,69 €, čo predstavuje 82,66 % predmetu sporu (4.468,47 €). Žalovaný bol úspešný v zamietnutej časti úroku z omeškania ku dňu vyhlásenia rozsudku vo výške 774,78 €, čo zodpovedá 17,34 % predmetu sporu. Úspech žalovaného predstavuje rozdiel medzi žalobcom uplatnenými úrokmi z omeškania v celkovej výške ku dňu vyhlásenia rozsudku v sume 1.468,47 € a súdom priznanými úrokmi z omeškania v zodpovedajúcej sume ku dňu vyhlásenia rozsudku vo výške 693,69 €. Keďže žalobca mal vo veci väčší úspech než žalovaný a súd prvej inštancie nezistil existenciu žiadneho dôvodu hodného osobitného zreteľa pre výnimočné nepriznanie náhrady trov konania podľa § 257 CSP, nárok na náhradu trov konania pomerne rozdelil a priznal žalobcovi nárok na náhradu 65,32 % trov konania.

Včasným odvolaním sa žalovaný domáhal zrušenia celého napadnutého rozsudku alebo jeho zmeny tak, že sa žaloba zamietne. Súd prvej inštancie nezohľadnil skutočnosti známe mu z vlastnej činnosti a keby postupoval podľa § 186 ods. 1 CSP, zistil by, že medzi žalobcom a žalovaným je právny vzťah prostredníctvom otca žalobcu. Tvrdenie žalobcu, že žalovaného osobne nepozná, nie je pravdivé. Pripojením spisu Okresného súdu Piešťany so sp. zn. 12C/105/2014 by súd zistil, že žalovaný je ručiteľom splátkového úveru poskytnutého otcovi žalobcu. O právnom vzťahu medzi otcom žalobcu a žalovaným musela viesť aj právna zástupkyňa žalobcu, ktorá zastupuje otca žalobcu v spomenutom spore, ktoré nebolo doposiaľ právoplatne skončené. Okrem toho medzi žalovaným a otcom žalobcu vznikol aj ďalší právny vzťah, keď žalovaný v ten istý deň, ako sa stal ručiteľom úveru poskytnutého otcovi žalobcu, uzatvoril zmluvu o úvere na sumu 300.000 býv. Sk, ktoré dňa 22.03.2005 poskytol v hotovosti ako pôžičku otcovi žalobcu. Následne žalovaný poskytol otcovi žalobcu ďalšie dve pôžičky (80.000 býv. Sk a 5.000 €). Splátky v sume 150 €, ktoré sú predmetom sporu, boli poukazované síce z účtu žalobcu, avšak na základe dohody žalovaného s otcom žalobcu na účely splatenia pôžičiek, ktoré mu žalovaný

poskytol. Následne už splátky poukazoval otec žalobcu, no neskôr svoj dlh odmietol uhradiť a namietol jeho premlčanie. Na základe dohody medzi otcom žalobcu, žalobcom a žalovaným došlo k zastretému právnomu úkonu, a teda nešlo o plnenie bez právneho dôvodu, resp. o omyl žalobcu. Konanie žalobcu vrátane konania jeho otca treba vyhodnotiť ako nemravné a nepoživajúce právnu ochranu. Pokiaľ ide o neúčast' odvolateľa a jeho právneho zástupcu na pojednávaní 19.11.2020, v čase doručenia predvolania (jún 2020), ale aj v čase pojednávania dochádzalo k zrušeniu viacerých pojednávaní v dôsledku opatrení vlády a iných súdov, a preto sa odvolateľ domnieval, že aj pojednávanie v tejto veci je zrušené. Vzhľadom na rizikový vek odvolateľa (62 rokov) a jeho právneho zástupcu (58 rokov) zastáva odvolateľ názor, že sa pojednávania nemohol zúčastniť, a to aj preto, lebo v čase pojednávania bol v ochrannnej karanténe. Išlo o ospravedlniteľný dôvod neúčasti, ako aj dôvod na odročenie pojednávania. Z dôvodu pandémie nebolo možné ani uskutočniť poradu s klientom a dôkazy uvedené v tomto odvolaní mohol žalovaný zabezpečiť až po doručení napadnutého rozsudku. Ide teda o dôkazy, ktoré bez vlastnej viny nemohol uplatniť v prvoinštančnom konaní. Žalovaný z vyššie uvedených dôvodov nesúhlasí ani s výrokom o náhrade trov konania.

Vo vyjadrení k odvolaniu žalobca žiadal napadnutý rozsudok potvrdiť. Prostriedky procesného útoku a procesnej obrany neboli uplatnené včas, žalovaný ich mohol predložiť už skôr. Neexistuje žiadne nariadenie vlády ani opatrenie súdu, ktoré by bránilo súdnym konaniam. Naopak, opatrenie predsedu Okresného súdu Piešťany zo 04.09.2020, spr. 121/20 upravilo podmienky, za ktorých bolo možné pojednávať, a teda neexistoval žiadny relevantný dôvod neúčasti žalovaného a jeho právneho zástupcu na riadne vytýčenom pojednávaní. Ak žalovaný s právnym zástupcom mali obavu z možného nakazenia sa na súde počas pojednávania, mali z tohto dôvodu osobitne navrhnúť odročenie pojednávania, čo neurobili. Ani jeden dôkaz, ktorý žalovaný predložil v odvolacom konaní, nie je taký, ktorý by nemohol byť predložený pred pojednávaním. Ak žalovaný vedel predložiť hoci i účelové dôkazy a to aj mimo prejednávanej veci v elektronickej podobe alebo poštou po vynesení napadnutého rozsudku, tak chýba racionálne vysvetlenie, prečo tak neurobil pred pojednávaním. Pokiaľ žalobca poukazuje na vzťah so žalovaným, tak žalobca žalovaného pozná len ako osobu, ktorá komunikovala s otcom žalobcu, a z dôkazov, ktoré žalovaný predložil v odvolacom konaní (napr. zmluva o úvere z 22.03.2005, v ktorej vystupuje otec žalobcu) je zrejmé, že žalobca bol v roku 2005 maloletý (mal 12 rokov). Žalovaný poskytol otcovi žalobcu pôžičku v sume 80.000 býv. Sk dňa 13.03.2007, keď mal žalobca 13 rokov. Pri ďalšej pôžičke z 26.08.2009 v sume 5.000 € mal žalobca 16 rokov. Zjavne žalobca nebol a ani nemohol byť v akomkoľvek vzťahu k žalovanému. nevstúpil. Žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal existenciu dohody medzi žalobcom a žalovaným, že žalobca bude plniť v prospech žalovaného za otca žalobcu.

Krajský súd v Tmave ako súd odvolací (§ 34 CSP) skôr, ako mohol pristúpiť k meritórnemu prieskumu veci na základe podaného odvolania, sa musel vysporiadať s tým, či odvolanie, ktoré smeruje proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku, spĺňa formálne požiadavky v celom rozsahu, medzi ktoré patrí aj otázka, či odvolanie podal oprávnený subjekt – strana (§ 359 CSP).

V rozsahu odvolania žalovaného proti výroku II napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie konanie žaloby zamietol v časti úroku z omeškania, nie sú splnené podmienky, aby odvolací súd preskúmaval vecnú správnosť napadnutého výroku, pretože odvolanie v tejto časti nemožno považovať za podané oprávneným subjektom. Rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí časti žaloby voči žalovanému nemožno považovať za rozhodnutie, ktoré bolo vydané v neprospech žalovaného, ale práve naopak – žalovaný bol v tejto časti úspešný. Subjektom oprávneným podať odvolanie je však len ten, v koho neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP). Keďže žalovanému nesvedčí právo podať voči výroku II rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie, odvolací súd odvolanie žalovaného v tomto rozsahu podľa § 386 písm. b) CSP odmietol (výrok I).

Čo sa týka zostávajúcej časti odvolania, odvolací súd, viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj predchádzajúce konanie pred súdom prvej inštancie aj z hľadiska väd týkajúcich sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP) bez nariadenia pojednávania, pretože neboli splnené podmienky § 385 ods. 1 CSP, a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného vo zvyšku nie je dôvodné.

Odvolací súd konštatuje, že dôvody napadnutého rozsudku sú správne, a preto sa v celom rozsahu stotožňuje s jeho odôvodnením (§ 387 ods. 2 CSP). Pokiaľ ide o podstatné tvrdenia žalovaného uvedené v odvolaní (§ 387 ods. 3 CSP), odvolací súd k nim dopĺňa tieto úvahy:

Predovšetkým treba uviesť, že odvolanie sa zakladá na skutkových tvrdeniach a dôkazných návrhoch, ktoré žalovaný v prvoinštančnom konaní neuplatnil. Prostriedky procesnej obrany, ktoré obsahuje, sú novotami v odvolacom konaní, na ktoré môže odvolací súd prihliadať len za splnenia podmienok stanovených v § 366 CSP. Keďže žalovaný v odvolaní tvrdí, že ich bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, odvolací súd vyhodnocoval, či sú použiteľné podľa § 366 písm. d) CSP.

Zo spisu je zrejmé, že žalovaný tieto novoty nepoužil v prvoinštančnom konaní napriek tomu, že súd prvej inštancie žalovanému uznesením z 31.03.2016, č. k. 6C228/2015-35, doručeným žalovanému už 05.04.2016, uložil, aby sa k veci písomne vyjadril. Žalovaný sa počas viac ako 4 rokov nevyjadril a bez ospravedlnenia sa nedostavil ani na pojednávanie 19.11.2020, na ktorom bol vyhlásený napadnutý rozsudok. Odvolanie žalovaného zo 07.01.2021 tak predstavuje v podstate prvé vyjadrenie žalovaného k žalobe, ktorá mu bola doručená spolu s výzvou na vyjadrenie už takmer pred 5 rokmi. Všetky skutkové tvrdenia, ako aj dôkazy použité v odvolaní sa vzťahujú na obdobie predchádzajúce podaniu žaloby (od 2005 do septembra 2015) a sú spojené so skutočnosťami, ktoré sám žalovaný vnímal vlastnými zmyslami. Nepochybne mohol žalovaný všetky skutkové tvrdenia obsiahnuté v odvolaní predniesť kedykoľvek po doručení žaloby. Pokiaľ ide o dôkazy, platí rovnaký záver. Vo vyššie uvedenom kontexte nemôže vôbec obstať argument právneho zástupcu žalovaného, že dôkazy týkajúce sa zmlúv o úvere a výpisov mohol žalovaný zabezpečiť až po doručení napadnutého rozsudku. Odvolací súd ešte poznamenáva, že tieto by sa na účely dokazovania vyžadovali len vtedy, keby boli pre rozhodnutie veci vôbec podstatné, no v každom prípade až vtedy, keby žalobca skutkové tvrdenia žalovaného poprel, teda keby zostali sporné.

Odvolací súd sa nestotožňuje ani s tvrdením právneho zástupcu žalovaného, že dôvodom neuplatnenia novôt bolo, že kvôli pandémie nemohol uskutočniť poradu so žalovaným ako so svojim klientom. Žalovaný splnomocnil svojho právneho zástupcu na zastupovanie v tejto veci 04.10.2019 (č. I. 43), čo znamená, že mal už pred začiatkom pandémie dostatok priestoru na to, aby sa so žalovaným poradil, ak to považoval za potrebné. Navyše, všeobecne možno dôvodne očakávať, že advokát sa so svojim klientom poradí v každom prípade najneskôr bezprostredne pred uskutočnením prvého pojednávania. Keďže prvé pojednávanie bolo vytýčené na 14.01.2020, právny zástupca žalovaného mal viac ako dva mesiace na to, aby poradu uskutočnil. Odhliadnuc od toho však odvolací súd vôbec nerozumie tomu, prečo by nebolo možné poradiť sa s klientom ani počas pandémie, keď za posledné roky sú už prostriedky diaľkovej komunikácie v podstate kdekoľvek a kedykoľvek dostupné takmer každému. Odvolanie neobsahuje žiadne dôvody, ktoré by vyvracali tento predpoklad.

Čo sa týka argumentov, ktorými odvolateľ odôvodňoval svoju neúčast' na pojednávaní, tieto nie sú spôsobilé spochybniť správnosť napadnutého rozsudku, ani jemu predchádzajúceho postupu súdu prvej inštancie. K dôvodom, pre ktoré sa žalovaný a jeho právny zástupca nedostavili na pojednávanie, odvolací súd poznamenáva, že novoty, ktoré odvolateľ uplatnil, nemajú povahu, ktorá by vylučovala ich uplatnenie aj mimo pojednávania. Dôvody neprítomnosti žalovaného a právneho zástupcu na pojednávaní nie sú teda podstatné z hľadiska možnosti použitia novôt v odvolacom konaní. Žalovaný v odvolaní neposkytuje žiadne relevantné vysvetlenie, prečo by nové skutočnosti a dôkazy nemohol uplatniť už pred pojednávaním. Ani všeobecné tvrdenie v odvolaní, že dôkazy mohol získať až po doručení napadnutého rozsudku, nemôže privodiť iné posúdenie možnosti použiť novoty v odvolacom konaní, pretože žalovaný ničím nevysvetľuje, ako tieto dôkazy získaval, čo mu v ich skoršom získaní bránilo a vôbec – prečo by dôkazy, ktoré sa ho inak priamo týkali, nemal vo svojej dispozícii už v čase, keď sa mu žaloba doručila.

Žalovaný nepreukázal, že by boli splnené podmienky stanovené ustanovením § 366 CSP na to, aby mohol v odvolacom konaní použiť novoty, v dôsledku čoho na ne odvolací súd nemohol prihliadnuť.

Ďalším odvolacím dôvodom žalovaný namieta správnosť postupu súdu prvej inštancie pri zisťovaní skutkového stavu, pretože v rozpore s § 186 ods. 1 CSP neprihliadol na skutočnosti, ktoré mu mali byť známe z jeho činnosti. Táto námietka je neopodstatnená.

Po prvé, treba upriamiť pozornosť na to, že skutočnosťami, ktoré sú súdu známe z jeho vlastnej činnosti a ktoré preto netreba dokazovať, nie sú tie, ktoré v priebehu konania nikto netvrdil a ani inak nevyšli najavo (pozri napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 28 Cdo 1885/2008, uverejnené v časopise Soudní judikatura, ročník 2009, č. 9). Ako totiž odvolací súd uviedol vyššie, žalovaný do vydania napadnutého rozsudku v konaní žiadne tvrdenia nepredniesol. Zároveň v konaní ani z podaní žalobcu, či z iných úkonov súdu nevyšlo najavo, že by pre spor mali byť relevantné skutočnosti známe súdu z jeho činnosti v inej veci. Prípadná vedomosť právnej zástupkyne žalobcu o inom konaní nie je podstatná, pretože skutkové tvrdenia v tunajšom konaní prednášal len žalobca, ktorý tak učinil už priamo v žalobe, a teda v čase, keď ešte ani nebol právne zastúpený. Právna zástupkyňa žalobcu sa navyše pojednávania v tejto veci ani nezúčastnila a v konaní žiadne podanie vo veci samej neurobila. Súd prvej inštancie tak nemal dôvod použiť § 186 ods. 1 CSP.

Po druhé, z povahy dokazovania, ktorého cieľom je zistiť okolnosti podstatné pre posúdenie skutkovej podstaty určitej právnej normy vyplýva, že dokazovať sa majú len tie skutočnosti, ktoré sú z tohto hľadiska rozhodujúce. Účelom ustanovenia § 186 ods. 1 CSP je zjednodušiť zisťovanie skutkového stavu tým, že pre určitý okruh skutočností sa nevyžaduje ich dokazovanie. V každom prípade však musí ísť o skutočnosti relevantné pre posúdenie žalobou uplatneného nároku. Žalovaný súdu prvej inštancie vytýka, že nevzal do úvahy skutočnosť, že „medzi žalovaným a žalobcom je právny vzťah prostredníctvom otca žalobcu“, ktorá vyplýva z konania vedeného na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 12C/105/2014. Skutočnosti obsiahnuté v súdnom spise v spore medzi inými subjektmi týkajúcom sa iného právneho vzťahu nie sú skutočnosťami známymi súdu prvej inštancie z jeho činnosti, na ktoré by mal súd prvej inštancie podľa § 186 ods. 1 CSP prihliadať, keď vyhodnocuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý žalobca odôvodnil skutkovými tvrdeniami týkajúcimi sa jeho vlastného vzťahu medzi so žalovaným. Odvolaciemu súdu inak nie je zrejmé, aký právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným má žalovaný na mysli, keď prednáša tvrdenia len o právnom vzťahu medzi žalovaným a otcom žalobcu. Inak povedané, z tvrdení žalovaného nemožno vyvodiť, že by boli relevantné pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, a že by sa mal na ne preto vzťahovať aj § 186 ods. 1 CSP. Súd prvej inštancie preto pri zisťovaní skutkového stavu nepochybil.

Žalovaným uplatnené odvolacie námietky tak nie sú vôbec spôsobilé spochybníť správnosť napadnutého rozsudku a ani postup súdu prvej inštancie, v dôsledku čoho je odvolanie žalovaného celkom neopodstatnené.

Odvolací súd nezistil žiadne dôvody, ktoré by mali viesť k zrušeniu rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu výrokov I a III (§ 389 CSP) a neboli splnené ani podmienky na jeho zmenu (§ 388 CSP). Odvolací súd preto napadnutý rozsudok v tomto rozsahu podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil (výrok II).

Keďže týmto rozhodnutím sa konanie končí, musel odvolací súd rozhodnúť aj trovách odvolacieho konania (§ 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP). V danom prípade žalovaný so svojím odvolaním neuspel, takže úspešný bol žalobca, v dôsledku čoho mu odvolací súd priznal voči žalovanému podľa § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu všetkých trov odvolacieho konania (výrok III).

Senát odvolacieho súdu prijal toto rozhodnutie jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie za podmienok § 419 a § 420 CSP. Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto uznesenia na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní treba popri všeobecných náležitostiach podania (označenie súdu, ktorému je určené, spisovej značky a označenie veci, ktorej sa týka, označenie a podpis dovolateľa) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, ktorý musí dovolanie a iné podania dovolateľa spísať, ibaže ide o prípady § 429 ods. 2 CSP.